

Miško pakrašty, paėjus du žingsnius tiesiai, tada pasukus
kairėn ir du sykius dešinėn, gyvena mažas trolis.

Koks dailus jo būstas!
Žalioje pievoje žydi margos gėlės.
Linksmi sau čiurlena upokšnis.
Saulutė šildo troliai kailiuką.
Gyvenimas nuostabus!

Na, beveik visada nuostabus...

– Šiandien ketinu statyti trobelę, –
viena rytą taria mažasis trolis.
Ir jis gerai žino, kokia ji bus.
Trobelė, kurioje galės žaisti.
Ir slėptis.
Ir ilsėtis, kai pavargs.

Mažasis trolis turi visko, ko
gali prireikti statyboms...

Kad ir kaip troliuokas stengiasi,
trobelė kaskart sugriūva.

... bet vis tiek nesiseka!

Mažasis trolis
užverda pykčiu.

- Ne! Ne! NE!
Taip neturi būti!

Piktulis vėl išlanksto laivelį
ir kažką ant jo rašo.
Tada atsargiai paleidžia į upokšnį.
Taip, šitas plaukia!

Jis plaukia... pas Piktulio draugus.
„Atsiprašau“, – parašyta ant laivelio.
– Atsiprašau, – sako Piktulis.

– Atsiprašymas priimtas, – sako kiškis.
– Gerai jau, gerai, – atlyžta ir paukštis.
– Gal pažaiskime? – siūlo pelytė.
Koks dar gali būti klausimas! Žinoma!

